

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης από τον Πύργο για την οικολογική κρίση, το οικολογικό μήνυμα του Χριστιανισμού και την περιβαλλοντική παιδεία

[Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Στις επιπτώσεις της [οικολογικής κρίσης](#) αναφέρθηκε σήμερα, 4 Σεπτεμβρίου 2023, ο Παναγιώτατος [Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος](#) στην ομιλία του κατά την Ημερίδα «Η κοινή αιχμήρος συνθήκη στο φυσικό και αστικό περιβάλλον - Εκφάνσεις του πολιτιστικού και περιβαλλοντικού αποτυπώματος του [Οικουμενικού Πατριαρχείου](#)» στο πλαίσιο της επίσκεψης που πραγματοποιεί στον [Πύργο](#) της Ηλείας.

Η Ημερίδα διεξήχθη στο χώρο του Συνεδριακού κέντρου της Π.Ε. Ηλείας και διοργανώθηκε από το Πατριαρχικό Ίδρυμα Πατερικών Μελετών σε συνδιοργάνωση με Οικουμενικό Πατριαρχείο, την Ιερά Μητρόπολη Ηλείας και Ωλένης, τους Δήμους Πύργου, Ανδραβίδας - Κυλλήνης, τα Φροντιστήρια Βιωσιμότητας Δήμου Νεαπόλεως-Συκεών, Νοτίου Πηλίου, Πύργου και Ανδραβίδας- Κυλλήνης και τους Φίλους της Φύσης Θεσσαλονίκης.

Ο Παναγιώτατος έκανε λόγο για πνευματική κρίση, «ή όποία άπαιτεϊ άντιμετώπισιν εις τό επίπεδον τοϋ πνεύματος, τής νοοτροπίας, τών άξιών». Πρόσθεσε δε ότι η «πρότασις τής Μεγάλης Έκκλησίας είναι νά συνειδητοποιήσωμεν ότι δέν ειμεθα έξουσιασταί καί κυρίαρχοι, αλλά «ιερείς» καί «φύλακες» τής δημιουργίας, ότι όφείλομεν νά έκφράζωμεν άπέναντι εις τήν δημιουργίαν τό εύχαριστιακόν καί τό άσκητικόν ήθος τής Όρθοδοξίας».

Σε άλλο σημείο ο Παναγιώτατος επισήμανε ότι ο «σύγχρονος άνθρωπος, παρά τάς πρωτοφανείς προόδους εις τούς τομείς τής έπιστήμης καί τοϋ πολιτισμοϋ, δέν ήμπορεϊ νά αισθάνεται ύπερήφανος διά τήν στάσιν του άπέναντι εις τό φυσικόν περιβάλλον. Τό σύγχρονον παγκόσμιον οϊκολογικόν πρόβλημα έχει σαφή άνθρωπογενή αίτια. Μάλιστα», συνέχισε ο Οικουμενικός Πατριάρχης, «ένω γνωρίζομεν τό μέγεθος τής άπειλής, δέν αλλάζομεν συμπεριφοράν. Δέν μās συνετίζουν ή κλιματική αλλαγή, ή ραγδαία μείωσις τής βιοποικιλότητας, αί καταστροφικαί πυρκαϊαί, ή ρύπανσις τής άτμοσφαίρας καί τών θαλασσών, αί κοινωνικαί έπιπτώσεις τής οϊκολογικής κρίσεως. Δυστυχώς, πολλοί πιστεύουν, άφελώς, ότι τό πλανητικόν οϊκοσύστημα έχει τήν δύναμιν νά ανανεώνεται καί νά άποκαθίσταται άφ' έαυτοϋ».

Επίσης τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι «τό σύγχρονον κυρίαρχον πρότυπον οικονομικῆς ἀναπτύξεως ἐπιτείνει τὴν οἰκολογικὴν κρίσιν καὶ λειτουργεῖ κατὰ τοῦ ἀληθοῦς συμφέροντος τοῦ ἀνθρώπου. Δέν συμφωνοῦμεν μέ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι δέν ὑπάρχει ἐναλλακτικὴ ἐπιλογή ἀπέναντι εἰς τὴν προσανατολισμένην ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μεγιστοποίησιν τοῦ κέρδους οἰκονομικὴν δραστηριότητα, ἡ ὁποία ἐκτυλίσσεται χωρὶς νὰ ὑπολογίζωνται αἱ οἰκολογικαὶ ἐπιπτώσεις της. Πιστεύομεν εἰς τὴν προτεραιότητα τῆς «οἰκολογικῆς οἰκονομίας» καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀλληλεγγύης».

Παράλληλα επισήμανε ότι «είμεθα ὑπερήφανοι διὰ τό γεγονός ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, πρῶτον μεταξύ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί τῶν Ὁμολογιῶν, ἀνέδειξε τό οἰκολογικόν μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καί παρουσίασε τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν ὡς «ἐφηρμοσμένην οἰκολογίαν»». Υπογράμμισε δε ὅτι «δέν εἶναι δυνατόν νά ὁμολογῶμεν πίστιν εἰς τόν Θεόν καί νά καταστρέφωμεν τήν «καλήν λίαν» δημιουργίαν Του. Ἡ καταστροφή τῆς κτίσεως εἶναι ἀμάρτημα. Αἱ οἰκολογικά δράσεις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας συνεχίζονται μέ νέας πρωτοβουλίας, μέ ἔμφασιν εἰς τήν εὐρυτέραν κινητοποίησιν ἐνώπιον τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς, καθώς καί μέ τήν ἔνταξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς εἰς τόν διαχριστιανικόν διάλογον καί τήν διαθρησκευακήν συνεργασίαν».

Καταλήγοντας ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος ἐξήρε τήν ἀξία τῆς περιβαλλοντικῆς παιδείας «διὰ τήν πορείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καί διὰ τήν προστασίαν τῆς φύσεως».

«Πάμπολλα διὰ τό μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, καί εἰς τό σημεῖον αὐτό, ἐξαρτῶνται ἀπό τό ἐάν καί κατὰ πόσον ἡ ἐκπαίδευσις θά ἐπιτύχη νά μεταδώσῃ εἰς τήν νέαν γενεάν τάς ἀρχάς τοῦ οἰκολογικοῦ ἥθους, τόν σεβασμόν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καί τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν. Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι μία παιδεία χωρίς οἰκολογικόν, ἀνθρωπιστικόν καί πνευματικόν προσανατολισμόν εἶναι παρωδία παιδείας», ἀνέφερε χαρακτηριστικά καί μεταξύ ἄλλων.

Στο τέλος της Ημερίδας, ο Οικουμενικός Πατριάρχης φύτεψε στον εξωτερικό χώρο της Π.Ε. Ηλείας συμβολικά μια ελιά και άφησε στον ουρανό ένα λευκό περιστέρι.

Αναλυτικά η ομιλία του Παναγιώτατου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου στην Ημερίδα «Η κοινή αειφόρος συνθήκη στο φυσικό και αστικό περιβάλλον - Εκφάνσεις του πολιτιστικού και περιβαλλοντικού αποτυπώματος του Οικουμενικού Πατριαρχείου»:

Ἱερώτατε Μητροπολίτα Ἡλείας καί Ὡλένης κ. Ἀθανάσιε, Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι,

Ἐξοχώτατε κύριε Περιφερειάρχα,

Ἐντιμότατοι κύριοι Δήμαρχοι Πύργου καί Ἀνδραβίδας,

Εὐλαβέστατοι κληρικοί,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες ὀφφικιάλιοι,

Ἐλλογιμώτατοι συνδιοργανωταί τῆς Ἡμερίδος,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μετά πολλῆς χαρᾶς συμμετέχομεν εἰς τὴν παροῦσαν Ἡμερίδα, μέ θέμα «Ἡ κοινὴ ἀειφόρος συνθήκη στό φυσικὸ καὶ ἀστικὸ περιβάλλον – Ἐκφάνσεις τοῦ πολιτιστικοῦ καὶ περιβαλλοντικοῦ ἀποτυπώματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», ἡ ὁποία ἀντανεκλᾷ τὴν γόνιμον συνεργασίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν καὶ τοῦ Νομοῦ Ἡλείας εἰς θέματα παιδείας καὶ κοινωνίας εὐρύτερα. Χαιρόμεθα ἰδιαιτέρως, ἐπειδὴ ἡ διάδρασις αὐτὴ ἐμπνέεται ἀπὸ τὰς πολλὰς πρωτοβουλίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἥδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1989, εἰς τὸν τομέα προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, δράσεις, αἱ ὁποῖαι συνδυάζονται μέ τὸν τονισμόν τῶν κοινωνικῶν ἐπιπτώσεων τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως καὶ τὴν θέσιν ὅτι ὁ ἀγὼν διὰ τὴν προστασίαν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ τοῦ «οἴκου» του, τοῦ φυσικοῦ καὶ πολιτισμικοῦ περιβάλλοντος, εἶναι ἀδιάρετος. Αὐτό τό τονίζομεν πάντοτε εἰς τὰς Πατριαρχικὰς Ἐγκυκλίους ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἰνδίκτου, Ἡμέρᾳ προσευχῶν διὰ τό Περιβάλλον.

Ὅπως ὑπεστηρίχθη ἐκ μέρους φιλοσόφων τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὰς ἀπαρχὰς τῶν Νεωτέρων Χρόνων ἡ «ὀργανολογικὴ» θεώρησις τοῦ κόσμου ἀντικατεστάθη ἀπὸ μίαν μηχανιστικὴν προσέγγισιν, ἡ ὁποία κατέστη κυρίαρχος κοσμοθεωρία. Αὐτὴ ἡ καθοριστικὴ διὰ τὴν πορείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀνατροπὴ ἐδημιούργησε μίαν «πρωτόγνωρον πνευματικὴν ἀπόστασιν» μεταξύ ἀνθρώπου καὶ φύσεως. Ὅπως ὁ ἄνθρωπος κατανοεῖ τὸν ἑαυτόν του ὡς αὐτόνομον ὃν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν Θεόν, τοιοῦτοτρόπως βλέπει τὴν ὑπαρξίν του ἀποκεκομμένην ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἔμβια ὄντα. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀλλοτριώσεως ἀπὸ τὸν Θεόν ὡς δημιουργόν καὶ ἀπὸ τὴν κτίσιν ἦτο νὰ βλέπῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν φύσιν ἕνα ἀντικείμενον κυριαρχίας καὶ ἐκμεταλλεύσεως (βλ. Max Scheler, *Wesen und Formen de Sympathie*, Ἄπαντα VII, σ. 92 – 93). Ἡ ἀλματώδης ἀνάπτυξις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας πού ἠκολούθησε, παρὰ τὰ μοναδικὰ εὐεργετήματά της διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, εἶναι βέβαιον ὅτι ἐτροφοδότησε τὴν ἔπαρσιν τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τῆς φύσεως καὶ τάσεις ἀντικειμενοποιήσεως καὶ χειραγωγήσεώς της.

Ἐχει λεχθῇ ὅτι ἡ σύγχρονος οἰκολογικὴ κρίσις εἶναι κρίσις τοῦ ἰδίου τοῦ

άνθρώπου, τῆς ἐλευθερίας του, τοῦ πολιτισμοῦ του, τῆς θρησκείας καί τῶν ἰδεολογιῶν του. Πρόκειται περί πνευματικῆς κρίσεως, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ ἀντιμετώπισιν εἰς τό ἐπίπεδον τοῦ πνεύματος, τῆς νοοτροπίας, τῶν ἀξιῶν. Πρέπει νά ὑπερβαθῇ ἡ στάσις τοῦ ἔχειν ὡς καθοριστικοῦ τρόπου ὑπάρξεως, νά μεταβῶμεν ἀπό τό ἔχειν εἰς τό εἶναι, ἀπό τήν κτητικήν εἰς τήν μετοχικήν σχέσιν μέ τόν κόσμον.

Ἡ πρότασις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας εἶναι νά συνειδητοποιήσωμεν ὅτι δέν εἴμεθα ἐξουσιασταί καί κυρίαρχοι, ἀλλά «ἱερεῖς» καί «φύλακες» τῆς δημιουργίας, ὅτι ὀφείλομεν νά ἐκφράζωμεν ἀπέναντι εἰς τήν δημιουργίαν τό εὐχαριστιακόν καί τό ἀσκητικόν ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας. Πρέπει νά διδασκώμεθα ἀπό τόν εὐλογημένον τρόπον τοῦ βίου τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας προσεκόμιζον εἰς τούς ναούς μας «τόν σῖτον, τόν οἶνον καί τό ἔλαιον», διὰ νά τά ἀγιάσῃ ὁ ἱερεὺς καί νά ἀγιασθῇ ἡ ζωὴ καί οἱ κόποι των. Ὅφείλομεν νά ἐμπνεώμεθα ἀπό τό θυσιαστικόν φρόνημα καί τό δοξολογικόν ἦθος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἔχει γραφῇ, «δέν θεωροῦσαν τίποτε δικό τους κατόρθωμα, τίποτε αὐτονόητο, οὔτε τήν ὑγεία, οὔτε τό ψωμί, οὔτε τό νερό, καί δοξολογοῦσαν τόν Θεό καθημερινά γιὰ τό δῶρο τῆς ζωῆς, βίωναν τήν ἱερότητα τῆς κτίσεως καί ἔβλεπαν παντοῦ τήν σφραγίδα καί τήν χάρη τοῦ Θεοῦ». Τό ἐπιχείρημα, ὅτι αὐτό τό εὐχαριστιακόν, δοξολογικόν καί ἀσκητικόν ἦθος δέν εἶναι δυνατόν νά βιωθῇ εἰς τό σύγχρονον κοινωνικόν, οἰκονομικόν καί πολιτισμικόν περιβάλλον εἶναι τελείως σαθρόν.

Ἡ ἰδίᾳ ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νίκη ἐναντίον ὅλων των δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι συμβάλλουν ἰδεολογικῶς καί ἐν τῇ πράξει εἰς τήν καταστροφὴν τῆς φύσεως καί τήν διατάραξιν τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, δυνάμεων ὅπως ὁ ἀτομοκεντρισμός, ἡ πλεονεξία, ὁ καταναλωτισμός, ἡ ἀδιαφορία διὰ τόν πλησίον, ἡ ἀλαζονία τῆς γνώσεως κ. ἄ. Δέν συμβιβάζεται μέ τήν ζωὴν καί τήν θεολογίαν τῆς Ἐκκλησίας νά βλέπωμεν καί νά χρησιμοποιοῦμεν τόν συνάνθρωπον ὡς ἀντικείμενον καί τήν κτίσιν ὡς χρήσιμον ὑλικόν.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, παρὰ τὰς πρωτοφανεῖς προόδους εἰς τούς τομεῖς τῆς ἐπιστήμης καί τοῦ πολιτισμοῦ, δέν ἔμπορεῖ νά αἰσθάνεται ὑπερήφανος διὰ τήν στάσιν του ἀπέναντι εἰς τό φυσικόν περιβάλλον. Τό σύγχρονον παγκόσμιον οἰκολογικόν πρόβλημα ἔχει σαφῇ ἀνθρωπογενῆ αἷτια. Μάλιστα, ἐνῶ γνωρίζομεν τό μέγεθος τῆς ἀπειλῆς, δέν ἀλλάζομεν συμπεριφοράν. Δέν μᾶς συνετίζουν ἡ κλιματικὴ ἀλλαγὴ, ἡ ραγδαία μείωσις τῆς βιοποικιλότητος, αἱ καταστροφικαὶ πυρκαϊαί, ἡ ρύπανσις τῆς ἀτμοσφαίρας καί τῶν θαλασσῶν, αἱ κοινωνικαὶ ἐπιπτώσεις τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως. Δυστυχῶς, πολλοὶ πιστεύουν, ἀφελῶς, ὅτι τό πλανητικόν οἰκοσύστημα ἔχει τήν δύναμιν νά ἀνανεώνεται καί νά ἀποκαθίσταται

ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἐπαινοῦμεν κάθε προσπάθειαν, ἡ ὁποία συμβάλλει εἰς τὴν εὐαισθητοποίησιν διὰ τὸ σύγχρονον οἰκολογικὸν πρόβλημα, εἰς τὴν κινητοποίησιν καὶ συνεργασίαν διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἀπειλουμένης δημιουργίας. Ἡ κλιματικὴ ἀλλαγὴ εἶναι μία σκληρὰ πραγματικότης μέ πλανητικὰς ἐπιπτώσεις. Καί εἶναι βέβαιον, ὅτι τὸ πρόβλημα δέν ἀντιμετωπίζεται μέ τὴν ἐνασχόλησιν μέ τὰς ἐπιπτώσεις τῆς κρίσεως.

Εἶναι προφανές ὅτι ἡ πορεία πρὸς ἓνα βιώσιμον μέλλον οἰκολογικῆς ἰσορροπίας καὶ ἀειφορίας ἔχει τοὺς ὅρους του: τὴν οἰκολογικὴν οἰκονομίαν, ἀλλαγὴν εἰς τὴν ἀγροτικὴν καὶ τὴν βιομηχανικὴν παραγωγὴν, εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἐνέργειας, εἰς τὰς μεταφορὰς καὶ τὰς μετακινήσεις, νέα καταναλωτικὰ πρότυπα, προστασίαν τῶν θαλασσῶν, τῶν δασῶν, τῆς ἀτμοσφαίρας, μίαν ριζικὴν στροφὴν εἰς τὴν πολεοδομίαν καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ζωῆς εἰς τὰς συγχρόνους μεγαλουπόλεις, μίαν νέαν ἰσορροπίαν δομημένου καὶ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Στοιχεῖον αὐτοῦ τοῦ οἰκοφιλικοῦ πολιτισμοῦ εἶναι καὶ ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῶν λαῶν, τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν πολιτισμῶν. Εἰς τὴν πρόσφατον Ἐγκύκλιον τῆς Ἰνδίκτου ἀνεφέρθημεν εἰς τὰς περιβαλλοντικὰς καταστροφάς, τὰς ὁποίας προεκάλεσεν ἡ ἐπίθεσις τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας κατὰ τῆς Οὐκρανίας, πέραν τῶν ἀνθρωπίνων ἀπωλειῶν. Ἐτονίσαμεν ὅτι κάθε πολεμικὴ ἐνέργεια εἶναι καὶ πόλεμος κατὰ τῆς φύσεως. Ὁ κίνδυνος πυρηνικοῦ ὀλοκαυτώματος, ἡ ρύπανσις τοῦ ἐδάφους, τῶν ὑδάτων καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμούς, ἡ ἀχρήστευσις καλλιεργησίμων ἐκτάσεων καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ δασικοῦ πλούτου, αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα δεινὰ τοῦ πολέμου ἀποκαλύπτουν τὴν σημασίαν τῆς εἰρήνης ὡς ὅρου διὰ τὴν προστασίαν τῆς κτίσεως. Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν εἰρήνην εἶναι συμβολὴ εἰς τὴν διάσωσιν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Ἐπιθυμοῦμεν ἐπίσης νὰ τονίσωμεν ὅτι τὸ σύγχρονον κυρίαρχον πρότυπον οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ἐπιτείνει τὴν οἰκολογικὴν κρίσιν καὶ λειτουργεῖ κατὰ τοῦ ἀληθοῦς συμφέροντος τοῦ ἀνθρώπου. Δέν συμφωνοῦμεν μέ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι δέν ὑπάρχει ἐναλλακτικὴ ἐπιλογὴ ἀπέναντι εἰς τὴν προσανατολισμένην ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μεγιστοποίησιν τοῦ κέρδους οἰκονομικὴν δραστηριότητα, ἡ ὁποία ἐκτυλίσσεται χωρὶς νὰ ὑπολογίζωνται αἱ οἰκολογικαὶ ἐπιπτώσεις της. Πιστεύομεν εἰς τὴν προτεραιότητα τῆς «οἰκολογικῆς οἰκονομίας» καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀλληλεγγύης. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη 2016), ὑπεγράμμισεν ὅτι «ἡ οἰκονομία ὀφείλει νὰ ἐρείδεται ἐπὶ ἠθικῶν ἀρχῶν» καὶ «νὰ συνδυάζῃ τὴν ἀποτελεσματικότητα μετὰ δικαιοσύνης καὶ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης» (Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον,

ΣΤ', § 3 και 4).

Εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τό γεγονός ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, πρῶτον μεταξύ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί τῶν Ὁμολογιῶν, ἀνέδειξε τό οἰκολογικόν μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καί παρουσίασε τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν ὡς «ἐφηρμοσμένην οἰκολογίαν». Δέν εἶναι δυνατόν νά ὁμολογῶμεν πίστιν εἰς τόν Θεόν καί νά καταστρέφωμεν τήν «καλήν λίαν» δημιουργίαν Του. Ἡ καταστροφή τῆς κτίσεως εἶναι ἀμάρτημα. Αἱ οἰκολογικά δράσεις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας συνεχίζονται μέ νέας πρωτοβουλίας, μέ ἔμφασιν εἰς τήν εὐρυτέραν κινητοποίησιν ἐνώπιον τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς, καθώς καί μέ τήν ἔνταξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς εἰς τόν διαχριστιανικόν διάλογον καί τήν διαθρησκευτικήν συνεργασίαν.

Ἐκλεκτοί παρόντες,

Ἐνώπιόν σας, ἐνώπιον διακεκριμένων μελῶν τῆς κοινωνίας καί τῆς ἐκπαιδευτικῆς κοινότητος, ἐντεύθεν καί ἐκ Βορείου Ελλάδος, ἐπιθυμοῦμεν νά ἐξάρωμεν τήν ἀξίαν τῆς περιβαλλοντικῆς παιδείας διὰ τήν πορείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καί διὰ τήν προστασίαν τῆς φύσεως. Ἡ περιβαλλοντική ἀγωγή ὀφείλει νά ἀποτελῇ κεντρικήν διάστασιν τῆς ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας. Ἐμπιστευόμεθα εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικούς καί εἰς τόν ἐνθουσιασμόν καί τήν ὑπευθυνότητα τῆς νέας γενεᾶς, ἡ ὁποία κατανοεῖ τήν σοβαρότητα τοῦ προβλήματος καί τήν ἀξίαν τῆς ἰδικῆς τῆς εὐθύνης διὰ τό μέλλον, ἀπέναντι εἰς τήν μεγαλυτέραν ἴσως κρίσιν εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, μέ τεραστίας κοινωνικάς προεκτάσεις. Διὰ τήν ἀντιμετώπισιν αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς δέν ἀρκοῦν αἱ πολιτικά ἀποφάσεις, ἡ ἐπιστημονική γνῶσις καί ἡ τεχνολογία, τά οἰκολογικά κινήματα καί τά συνέδρια, ἀλλά ἀπαιτεῖται ἓν νέον ἦθος, μία νέα ἀξιολογία, ὥστε νά θεραπεύσωμεν ὅχι μόνον τά συμπτώματα, ἀλλά τό πνεῦμα πού ἐδημιούργησε καί τροφοδοτεῖ αὐτήν τήν κρίσιν.

Πάμπολλα διὰ τό μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, καί εἰς τό σημεῖον αὐτό, ἐξαρτῶνται ἀπό τό ἐάν καί κατὰ πόσον ἡ ἐκπαίδευσις θά ἐπιτύχῃ νά μεταδώσῃ εἰς τήν νέαν γενεάν τάς ἀρχάς τοῦ οἰκολογικοῦ ἠθους, τόν σεβασμόν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καί τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν. Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι μία παιδεία χωρίς οἰκολογικόν, ἀνθρωπιστικόν καί πνευματικόν προσανατολισμόν εἶναι παρωδία παιδείας. Ἡ ἀνθρωπότης δέν πρέπει νά λησμονήσῃ ὅτι αἱ μεγάλαι προκλήσεις, ἐνώπιον τῶν ὁποίων εὐρίσκεται, εἶναι ἀδύνατον νά ἀντιμετωπισθοῦν ἐπὶ τῇ βάσει πραγματιστικῶν ἐπιλογῶν, οἰκονομοκεντρικῶν καί τεχνοκρατικῶν διαχειριστικῶν μέτρων, ἄνευ προσανατολισμοῦ εἰς τάς πνευματικές ἀξίας.

Κατακλείοντες, ἐκφράζομεν καί πάλιν τήν ἱκανοποίησίν μας διὰ τήν συνεργασίαν

τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας καί Ὡλένης καί τῆς τοπικῆς κοινωνίας τοῦ Νομοῦ Ἡλείας μέ τό Πατριαρχικόν Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, τό ὁποῖον ἐκφράζει τό πνεῦμα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, πνεῦμα πιστότητος εἰς τήν Παράδοσιν τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων, ἀνοικτοσύνης καί μερίμνης διά τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμον. Συγχαίρομεν ἐπίσης ὅλους τούς συνδιοργανωτάς καί συντονιστάς τῆς Ἡμερίδος, τούς Ἑλλογιμωτάτους ὁμιλητάς, καί πάντας ὑμᾶς τούς συμμετέχοντες εἰς αὐτήν. Ὁ Θεός τῆς ἀγάπης νά χαρίζη εἰς ὅλους σας πάντα τά σωτηριώδη δωρήματα Αὐτοῦ.

Εὐχαριστοῦμεν διά τήν προσοχήν σας!

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

Πύργος: Πολλαπλά μηνύματα στην Ημερίδα για το περιβάλλον παρουσία του Οικουμενικού Πατριάρχη

Οικουμενικός Πατριάρχης: «Η Εκκλησία της Ελλάδος είναι κυριολεκτικῶς οστούν εκ των οστέων της Μητρός Εκκλησίας» - Συνεχίζεται η επίσκεψη στην Ηλεία»

Οικουμενικός Πατριάρχης και Κατερίνα Σακελλαροπούλου επίτιμοι δημότες Πύργου και Ανδραβίδας-Κυλλήνης - Οι πρώτες φωτογραφίες

Στην Ηλεία ο Οικουμενικός Πατριάρχης και η Πρόεδρος της Δημοκρατίας: Ανακηρύχθηκαν επίτιμοι δημότες Ανδραβίδας-Κυλλήνης και Πύργου

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης στην Ηλεία: Η Ορθοδοξία είναι ἀρρηκτα συνδεδεμένη με την ιστορική πορεία του Ελληνισμού

Επίτιμος δημότης Πύργου ανακηρύχθηκε ο Οικουμενικός Πατριάρχης: Αγαπούμε τον τόπον τον ὁποῖον μας χάρισε ο Θεός και οι θυσίες των προγόνων μας

Οικουμενικός Πατριάρχης: «Η ανθρωπότητα βιώνει τα αποτελέσματα της αμέλειας, της ασέβειας και της αλαζονείας της ἀπέναντι στη Δημιουργία του Θεού»

Επίσκεψη Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου στην Π.Ε. Ηλείας